

6 noiembrie – 12 noiembrie

Legea și harul

Textul de memorat: „Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” (Galateni 2:21)

Creștinii din majoritatea confesiunilor religioase vorbesc despre Lege și despre har și înțeleg relația dintre cele două. Legea este standardul lui Dumnezeu pentru sfințenie și neprihănire, iar încălcarea Legii este păcat. „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Și pentru că noi toți am călcat Legea - „Dar Scriptura a închis totul sub păcat” (Galateni 3:22) -, doar harul lui Dumnezeu ne poate salva. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

(Desigur, există și detaliul „minor” despre Sabatul zilei a șaptea ca parte din Lege. Totuși, din diferite motive, mulți creștini sunt hotărâți, cel puțin pentru acum, să respingă Sabatul zilei a șaptea venind cu tot felul de scuze care, însă, nu le pot justifica respingerea. Dar acesta este cu totul un alt subiect.)

Chiar dacă este exprimat în diferite moduri și sub scenarii diferite, subiectul despre Lege și har se găsește, cu siguranță, în toată Biblia, inclusiv în cartea Deuteronomul. Da, și Deuteronomul prezintă relația dintre Lege și har într-un context unic.

Duminică, 7 noiembrie – Legea în cer

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este principiul de bază al caracterului Său și temelia guvernării Sale. Și pentru că Dumnezeu dorește ca și noi să iubim, ne-a creat ființe morale, cu libertate morală - libertatea inerentă dragostei.

Aspectul esențial al noțiunii de libertate morală este Legea morală. Deși particulele subatomice, valurile oceanului sau animalele respectă *legea naturală*, ele nu respectă și *Legea morală*, nu au nevoie de ea. Doar ființele morale fac acest lucru, motiv pentru care până și în cer Dumnezeu are o lege morală, pentru îngeri.

1. Versetele de mai jos vorbesc despre cădea lui Lucifer din ceruri. „Nelegiuirea” s-a găsit în el și el „a păcătuțit”. Ce dezvăluie folosirea acestor cuvinte aici, în acest context, despre existența Legii morale în ceruri? Ezechiel 28:15,16

Atât „nelegiuirea”, cât și „ai păcătuțit” sunt termeni folosiți aici, printre noi, oamenii. Dar Scriptura a folosit aceiași termeni pentru ce s-a întâmplat în ceruri, într-o altă parte a creației. Acest lucru ar trebui să ne spună ceva despre ce există în ceruri, precum și pe pământ.

2. „Deci, ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»” (Romani 7:7). Cum a putut să existe aceeași noțiune în ceruri, cel puțin în principiu, unde există, de asemenea, ființe morale - îngerii?

Ellen G. White explică: „Voia lui Dumnezeu este exprimată în preceptele Legii Sale sfinte, iar principiile acestei Legi sunt principiile Cerului. Cea mai înaltă cunoaștere la care pot ajunge îngerii este cunoașterea voinței lui Dumnezeu, iar îndeplinirea voinței Sale constituie slujirea cea mai înaltă în care se pot angaja cu toate puterile lor.” - Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 109

Cer, pământ - nu contează: dacă Dumnezeu are ființe morale, El va avea o Lege morală în virtutea căreia să le guverneze, iar călcarea acelei Legi, în cer sau pe pământ, este păcat.

De ce noțiunea de Lege morală este inseparabilă de cea de ființe morale? În absența acelei legi, ce ar defini ce este și ce nu este moral?

Luni, 8 noiembrie – Legea în Deuteronomul

Aflat la hotarele Canaanului, poporul ales al lui Dumnezeu este, în sfârșit, pe punctul de a moșteni țara pe care Dumnezeu i-o promisese. Și, după cum am văzut, Deuteronomul cuprinde instrucțiunile finale ale lui Moise către evrei, înainte ca ei să ia în stăpânire țara. Și, printre aceste instrucțiuni, se află poruncile de care trebuiau să asculte.

3. Ce idee este exprimată în mod repetat în versetele de mai jos și de ce era atât de importantă pentru popor? Deuteronomul 4:44; 17:19; 28:58; 30:10; 31:12; 32:46; 33:2

Chiar și citirea cea mai superficială a cărții Deuteronomul arată cât de important era ca poporul Israel să asculte de Lege. La propriu vorbind, aceasta era obligația lor din cadrul legământului. Dumnezeu făcuse atât de mult pentru ei și avea să continue să facă - lucruri pe care israeliții nu le puteau face pentru ei înșiși și pe care, în primul rând, nu le meritau (adică exact ce este harul). Și ce le-a cerut El în schimb a fost tocmai ascultarea de Lege.

Lucrurile nu stau diferit acum. Harul lui Dumnezeu este cel care ne salvează, dincolo de faptele Legii - „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Romani 3:28) -, iar răspunsul nostru este ascultarea de Lege. Noi ascultăm de Lege, dar nu într-o încercare zadarnică de a fi mântuiți prin ea - „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20) -, ci ca rezultat al mântuirii care ne-a fost dată prin har. „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Cartea Deuteronomul ar putea fi privită ca o mare lecție sau parabolă despre har și Lege. Prin har, Dumnezeu ne răscumpără, făcând pentru noi ceea ce noi singuri nu am putea face niciodată (nu mai mult decât ar fi putut poporul Israel să scape din Egipt prin puterea lui) și, ca răspuns, noi trăim prin credință o viață de supunere față de El și față de Legea Lui. Relația lui Dumnezeu cu poporul legământului Său este bazată pe Lege și pe har. Începând de la căderea lui Adam și până la cei care trăiesc în timpul strâmtorării și al semnului fiarei - un popor descris ca ținând „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12) -, relația lui Dumnezeu cu poporul legământului Său este bazată pe Lege și pe har. Harul lui Dumnezeu ne iartă pentru că am călcat Legea Sa și, de asemenea, ne face în stare să ascultăm de ea.

Cum putem evita capcana de a deveni legalisti atunci când ascultăm de Lege?

Marti, 9 noiembrie – Letov Lak

Scepticii, adică acei oameni care caută motive să respingă Biblia, arată deseori cu satisfacție spre unele cuvinte tari ale lui Dumnezeu care apar în Vechiul Testament. Ideea lor este că Dumnezeul Vechiului Testament a fost dur, răzbunător și meschin, mai ales în contrast cu Isus. Acesta nu este un argument nou, dar este la fel de defectuos în timpul nostru cum a fost și la vremea când a fost menționat pentru prima dată, cu secole în urmă.

De nenumărate ori, Vechiul Testament Îl prezintă pe Domnul ca fiind plin de dragoste și de grijă pentru poporul Său din vechime și dorind doar ce era cel mai bine pentru el. Această dragoste se vede clar în cartea Deuteronomul.

4. Care este contextul imediat al versetelor următoare? Ce a simțit Dumnezeu față de poporul Lui, chiar și după ce acesta a păcătuit? Ce ne învață aceasta despre har? Deuteronomul 10:1-15

Harul și dragostea lui Dumnezeu pentru Israel emană din aceste texte. Observă în mod particular versetele 12 și 13. În realitate, aici este o frază lungă, o întrebare la care este simplu de răspuns: *Ce altceva îți cer Eu, Domnul, să faci, decât [...] să umbli în căile Mele, să Mă iubești, să Îmi slujești și să păzești legile Mele pentru binele tău?*

În tot acest verset, în ebraică, Domnul Se adresează la singular („îți”, „să faci”, „să umbli”, „să iubești”, „să păzești”, „tău”). Cu toate că mesajul lui Dumnezeu este, cu siguranță, pentru întregul popor, la ce ar folosi cuvintele Lui dacă fiecare om, în mod individual, nu le-ar asculta? Întregul nu este mai bun decât suma părților lui. Domnul îi vorbește lui Israel ca națiune adresându-i-Se însă în mod individual, „unu-la-unu”.

Nu putem uita nici finalul versetului 13: să păzești aceste lucruri *letov lak*, adică „pentru bine tău”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi poruncește poporului să asculte pentru că este în interesul lui să facă așa. Dumnezeu i-a făcut, Dumnezeu îi susține, Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru ei și El dorește pentru ei acest bine suprem. Ascultarea față de Legea Lui, de Cele Zece Porunci, va fi doar în beneficiul lor.

De multe ori Legea a fost comparată cu un gard împrejmuitoare, cu un zid de protecție și, rămânând dincoace de zid, copiii lui Dumnezeu sunt protejați de o mulțime de rele care, altminteri, i-ar copleși și nimici.

Cum putem vedea în viața noastră că ascultarea de Legea lui Dumnezeu este, într-adevăr, pentru „binele nostru”?

Miercuri, 10 noiembrie – Rob în Egipt

În cartea Deuteronomul apare și reapare o temă: Domnul Și-a eliberat poporul, pe Israel, din țara Egiptului. Israeliților li se reamintește ce a făcut Dumnezeu pentru ei: „Și Domnul ne-a scos din Egipt, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni” (Deuteronomul 26:8; vezi și Deuteronomul 16:1-6). De fapt, în tot Vechiul Testament, istoria exodului este prezentată ca un exemplu al eliberării din robie a poporului lui Dumnezeu prin puterea și prin harul Lui: „Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei” (Mica 6:4).

Chiar și în Noul Testament apare ideea aceasta, ieșirea din Egipt prin puterea cea mare a lui Dumnezeu fiind un simbol al mântuirii prin credința în Hristos: „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți” (Evrei 10:29).

5. Citește Deuteronomul 5:6-22, unde Moise repetă Legea, Cele Zece Porunci, condiția de bază a legământului lor cu Iehova. Observă porunca a patra și motivul prezentat pentru ea. Cum se descoperă aici realitatea Legii și a harului?

Moise repetă porunca de bază referitoare la odihna din ziua a șaptea, dar el subliniază ceva în plus. Deși în Exodul porunca fusese scrisă pe piatră, aici Moise extinde cumva ceea ce le fusese deja dat: Să păzească Sabatul ca memorial nu doar al Creației, ci și al eliberării din Egipt. Harul lui Dumnezeu i-a salvat din Egipt și le-a oferit odihnă de truda lor (Evrei 4:1-5). Acum, ca răspuns la harul pe care Dumnezeu li l-a dat, ei trebuiau să-l transmită către ceilalți.

Astfel, acum Sabatul zilei a șaptea devine un simbol grăitor nu doar al Creației, ci și al răscumpărării și al harului. Toți cei care fac parte dintr-o gospodărie - nu doar copiii, ci și servitorii și animalele, până și străinul găzduit acolo - se pot odihni. Sabatul face să ajungă harul care le-a fost oferit evreilor chiar și la cei din afara poporului legământului. Și acest mesaj se găsește în centrul Legii lui Dumnezeu. Ce a făcut Dumnezeu pentru ei din îndurare trebuie să facă și ei pentru alții. Este atât de simplu!

Citește Matei 18:21-35. În ce fel principiul din această parabolă este descoperit în porunca despre Sabat, în special așa cum este subliniat în Deuteronomul?

Joi, 11 noiembrie – „Nu pentru bunătatea ta...”

Aspectul esențial al religiei creștine, al întregii religii biblice, este marea temă a neprihănirii prin credință. „Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire»” (Romani 4:3).

Ellen G. White a formulat ideea aceasta într-un mod foarte sugestiv: „Ce este neprihănirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a arunca în țărână slava omului și de a face pentru om ceea nu este în puterea lui să facă pentru sine însuși. Când își văd propria nimicnicie, oamenii sunt pregătiți să se îmbrace cu neprihănirea lui Hristos.” - Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 109

Indiscutabil, când te gândești la cine este Dumnezeu și la cât de sfânt este El, în contrast cu cine suntem noi și cât de lipsiți de sfințenie suntem - înțelegem de ce a fost nevoie de un act uimitor al harului ca să ne salveze. Acest act al harului a avut loc la cruce, cu Hristos, cel nevinovat, murind pentru păcatele celui vinovat.

6. Având acest context în minte, citește Deuteronomul 9:1-6. Ce îți spune aici Moise poporului, cuvinte care descoperă într-un mod dramatic realitatea harului lui Dumnezeu? Cum reflectă ce se întâmplă aici principiul neprihănirii prin credință?

Dacă am putea concentra învățătura lui Pavel despre Evanghelie într-o singură frază, atunci probabil aceasta s-ar găsi în Deuteronomul 9:5: „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale” te va mântui Dumnezeu. În schimb, El va face acest lucru datorită făgăduinței „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6), o făgăduință care ne-a fost dată „nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei” (2 Timotei 1:9; vezi și Tit 1:2). Dacă făgăduința ne-a fost dată „înainte de veșniciei”, cu siguranță nu putea fi datorită faptelor noastre, pentru că noi nici măcar nu am existat „înainte de veșniciei” și, deci, nu aveam nicio faptă de oferit.

Pe scurt, în ciuda greșelilor tale, a defectelor tale și a „gâtului tău înțepenit”, Domnul face această lucrare minunată pentru tine și în tine. Apoi, drept urmare, Domnul îți poruncește să ascuți de El și de legile Lui. Făgăduința a fost deja dată și transmisă mai departe: faptele tale, ascultarea ta, chiar dacă ar fi suficient de bune (dar nu sunt), nu sunt mijloacele prin care se realizează mântuirea ta, ci doar rezultatul acesteia.

Domnul te-a salvat prin har; acum, având Legea Sa scrisă în inima ta și Duhul Său care îți dă putere, mergi și ascultă de Legea Sa!

Vineri, 12 noiembrie – Un gând de încheiere

Trei trilioane de galaxii strălucesc în cosmos. O sută de miliarde de stele compun fiecare galaxie. Două trilioane de galaxii a câte 100 de miliarde de stele fiecare dau 200 000 000 000 000 000 000 000 de stele.

Acesta este un principiu al existenței: orice lucru care ar concepe sau ar crea ceva trebuie să fie mai mare decât ce este conceput sau creat și să-l transcendă. Picasso este mai mare decât oricare dintre lucrările lui de artă și o transcende. De asemenea, Dumnezeu care a conceput și a creat cosmosul nostru trebuie să fie mai mare decât cosmosul și să-l transcendă.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). Cu alte cuvinte, Dumnezeu care a creat cele 200 000 000 000 000 000 000 000 de stele și toate celelalte lucruri „S-a micșorat”, a devenit un copilăș, a trăit o viață fără păcat, apoi a murit pe cruce, purtând în El pedeapsa pentru păcatele și pentru răutatea noastră, pentru ca noi să putem avea făgăduința vieții veșnice.

Înainte noastră se află acest adevăr măreț: harul care ne-a fost dat în Isus Hristos pe cruce. Și ce cere Dumnezeu de la noi în schimb? „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13).

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: 1 Tesaloniceni 3 - 1 Timotei

1. Cum va veni ziua Domnului?
2. Cu ce scop trebuie să cercetăm toate lucrurile?
3. Spre ce să ne îndrepte (Domnul) inimile?
4. Care este ținta poruncii?

Evanghelizare, Secțiunea 16, subcapitolul „Evanghelizarea prin lucrarea medicală în orașe”

5. Prin ce se vor deschide porțile pentru intrarea adevărului prezent?